

Chương 33

Ảo Giác

Joe nhìn xuống dưới chân mình. Đôi mắt cậu mở to kinh hãi. Cậu đang đứng nhưng bàn chân không chạm đất. Không còn sàn nhà, cũng không còn những bức tường phát sáng, cả căn phòng đã biến mất khi vòng tròn ánh sáng xuất hiện. Cậu đang lơ lửng trong khoảng không vô tận. Một vòng tròn màu xanh kỳ diệu, thi thoảng lại đổi sang màu tím huyền bí, mỗi lúc một lan tỏa rộng hơn, nuốt chửng những thân hình nhỏ bé. Mỗi giây trôi qua, vòng tròn ấy càng thêm lấp lánh, cả không gian chìm ngập trong thứ ánh sáng thần kỳ. Mọi vật thay đổi nhanh chóng. Joe cố tìm những đồ vật quen thuộc: chiếc bàn dài, những chiếc ghế xinh xắn, bất cứ thứ gì có thể cho cậu cảm giác mình còn đứng trong căn phòng của Chúa vương Igormur, nhưng không có gì cả.

Bóng tối cũng không còn là bóng tối bởi vì bóng tối từng hiện hữu đã tan đi lâu rồi.

Không gian kỳ ảo này đem lại cho Joe cảm giác mới lạ nhưng cũng rất đồi quen thuộc. Joe nhìn quanh. Mọi người cũng như cậu, chỉ đứng im, ngấm nhìn thế giới huyền ảo. Phía xa, trong tầm mắt của Joe, cậu nhìn thấy những dải sáng dài đang tỏa sáng tôn lên vẻ đẹp rực rỡ của khoảng không màu xanh rộng vô biên và sâu thăm thẳm.

Joe tò mò muốn biết nếu như cậu bước đi thì liệu có bị ngã không? Cậu nghĩ điều đó sẽ không xảy ra bởi vì cậu không cảm thấy chói vởi. Bước chân cậu vững chắc nhưng tâm trí bắt đầu xáo trộn, hết tập trung vào những chi tiết ảo thực trước mắt lại ngây dại trong sững sờ. Có cái gì đó đang đến. Trái tim cậu ngưng một nhịp đập khi sự hồ nghi bắt đầu dấy lên trong lòng.

Cuối cùng thì những thắc mắc đã có lời giải đáp. Trong vầng hào quang lung linh, nó hiện ra thật kỳ ảo và càng lúc càng tới gần. Ước mong được trở lại với những ký ức đẹp giờ đã thành hiện thực. Joe ngây người chờ đợi, miệng khẽ thì thầm: “Tròng Long.”

Joe đang ở trong Vòm Xoáy Cung, nhậm nhi dư vị của sự kỳ diệu. Không nghi ngờ gì nữa, những dải sáng uốn tròn lấp lánh như những vì sao kia chính là do những con Tròng Long kết lại. Không thể tưởng tượng được rằng ngày cậu mong chờ lại đến trong một cách thức cậu hoàn toàn chẳng thể ngờ tới. Joe tin mọi người cũng đang nhìn thấy những điều tương tự, nhưng sao chỉ có hai hình thù quen thuộc hiện ra: hình một con mắt nằm ngang và hình một con mắt nằm dọc đang tỏa sáng? Và làm sao cậu có thể nhìn được khi chưa đặt những con

Tròng Long lên mắt? Điều này giống như một giấc mơ có thật! Joe nhìn Zalla bởi vì những gì Zalla từng nói trong Vòm Xoáy Cung như đang vọng về bên tai cậu. Joe hy vọng rằng mình sẽ bắt được hai con Tròng Long và thực hiện được điều mong ước khi mà khoảng cách giữa cậu và hình hai con mắt không còn bao xa.

- Không bắt được chúng đâu.

Một giọng nói vang lên, vì quá tập trung nên Joe không nhận ra đó là giọng của ai. Zalla và Ka'nezai đều đang đứng cạnh cậu. Chếch về phía trước là bà Cartland và Chúa vương Igormur, cả hai cùng đứng im như những pho tượng đá.

- Tại sao? - Joe tuyệt vọng nói.

- Những gì cậu trông thấy chỉ là ảo giác...

- Không thể nào...

Joe nói và đưa tay vô chộp những dải sáng đang bay lượn trước mắt nhưng khi xòe tay ra, cậu chẳng thấy gì cả lòng bàn tay trống trơn khiến cậu vô cùng thất vọng. Cậu rơi vào một trạng thái mơ hồ, khó hiểu. Những gì cậu nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi sao? Chẳng phải cậu đang nhìn thấy rất rõ những con Tròng Long đấy ư? Những dải sáng chúng kết thành đang uốn lượn xung quanh cậu, có cả những âm thanh nhỏ nghe mỗi lúc một rõ nhưng cậu không thể nghe ra đó là âm thanh gì. Cậu đắm đắm nhìn con mắt nằm ngang và con mắt nằm dọc trong lúc dòng tai lắng nghe những âm thanh lạ lẫm. Cậu không thể nào tin vào những lời Zalla nói.

- Cậu đã thấy gì?

Joe hỏi Ka'nezai nhưng Ka'nezai quá mải mê suy nghĩ nên không trả lời.

Lúc này Chúa vương Igormur không còn đứng im như pho tượng nữa, Joe không hiểu ông định làm gì khi ông ngẩng cao đầu, đưa cánh tay lên cao và bàn tay xòe rộng bỗng nhiên nắm lại.

Mọi thứ vụt tan biến. Bầu trời đêm hiện ra với muôn vàn đốm sáng xanh lấp lánh trong ánh trăng mờ ảo. Joe chớp mắt nhìn quanh, giật mình vì ngỡ ngàng. Chúa vương Igormur đang ngồi trên ghế, đầu hướng ra phía cửa sổ. Bà Cartland nhìn Joe nhưng không nói gì. Ba đứa trẻ bối rối nhìn nhau. Ngập ngừng một thoáng, Joe bước lên phía trước, lắng nghe tiếng gió núi đang vọng lại và chờ đợi một giọng nói cất lên. Sau tất cả mọi chuyện, Joe muốn được đặt ra những câu hỏi, cậu sẵn sàng lắng nghe bất cứ điều gì, trái tim cậu nặng trĩu những cảm giác có thể có trong một buổi tối đặc biệt như thế này: bồi hồi, mong đợi và thấp thoáng một nỗi sợ mơ hồ. Cửa sổ vẫn để mở, gọi mời làn gió lùa vào hát bay những vạt áo. Suy nghĩ của hai người lớn thật khó đoán, còn ba đứa trẻ thì quá

đổi bòn chòn, chúng ho hắng và thở dài liên tục nhưng tính kiên nhẫn của chúng vẫn còn phải chịu thử thách. Chúa vương Igormur lại chăm chú nhìn cuốn sách, một lúc sau ông mới ngẩng lên nhìn mọi người, cơ mặt ông dần ra nhưng Joe nhận thấy trên khuôn mặt đó vẫn còn phảng phất nhiều cảm xúc: hy vọng và âu lo.

- Chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Ta hy vọng có đủ thời gian để thực hiện tất cả những việc này.

Chúa vương Igormur nói nhưng có lẽ chỉ có bà Cartland hiểu được lời ông.

- Bí mật trong cuốn sách là tất cả những gì chúng ta đã nhìn thấy ả?

Joe hỏi, mắt liếc nhìn bà Cartland, còn bà thì nhìn sang Chúa vương Igormur.

- Bọn trẻ đã ở trong Vòm Xoáy Cung, Chúa vương ngài hẳn chưa biết điều này.

- Ta hơi ngạc nhiên nhưng như vậy cũng tốt. Sự trải nghiệm của bọn trẻ giúp chúng dễ dàng hiểu được những gì ta sắp nói.

Bầu trời đêm như sáng hơn trước mắt Joe vì trái tim cậu đã hân hoan trở lại. Trước khi vào căn phòng này, sức ép của việc tìm ra bí mật trong cuốn sách gây cho Joe cảm giác khó chịu tột cùng, như thể cậu đang bị mắc kẹt giữa một vùng tối xám xịt lờ mờ, và cậu hiểu rằng mình chỉ có thể thoát ra nếu có được câu giải thích thỏa đáng.

- Ta nghĩ rằng ta đã biết nơi cất giấu thanh kiếm Garathal và thanh kiếm Adil. Đó chính là bí mật nằm trong cuốn sách. Ta tin ý tưởng sáng suốt này xuất phát từ cái đầu thông thái của Chúa tể Ánh Sáng Garathal. - Chúa vương Igormur nói, đặt tay lên cuốn sách.

- Ngài đang nghĩ về một cuộc hành trình mới, nhưng tôi không chắc là chúng ta có thể hoãn lại chuyến đi vào cuối tháng Mười hai. - Bà Cartland khẽ nói.

- Việc tìm hai thanh kiếm thiêng là quan trọng nhất nhưng ta cũng không thể làm ngơ trước những chiến lợi phẩm đáng giá nếu chúng ta đuổi được người của Tarman ra khỏi Sa Mạc Rắn.

- Bí mật của cuốn sách chỉ là tái hiện lại hình ảnh trong Vòm Xoáy Cung, điều này có liên quan gì tới nơi cất giữ hai thanh kiếm thiêng? Và Sa Mạc Rắn chẳng phải là nơi cất giữ một trong hai thanh kiếm hay sao? - Đầu Joe như đang bốc hỏa, cậu nói mà cảm thấy gương mặt nóng phùng phùng.

Từ trước tới nay chưa từng có ai biết rõ về nơi cất giữ hai thanh kiếm, và Sa Mạc Rắn chỉ là một giả thuyết trong hàng ngàn giả thuyết mà chỉ ta đã nghe

qua. Sự sàng lọc những giả thuyết ấy chỉ mang tính tương đối. Một lý do khác nữa khiến kẻ thù quan tâm tới Sa Mạc Rắn là vì ở đó có rất nhiều bí mật và cả những quyền lực khủng khiếp. - Chúa vương Igormur nhướng mày, giọng từ tốn. - Nhờ cuốn sách này mà chúng ta nhìn thấy ánh sáng trên con đường đã chọn, nhưng con đường đó có rất nhiều chông gai.

- Nơi đó là nơi nào, thưa chú? - Ka'nezai sốt ruột hỏi.

- Một cuộc phiêu lưu vào thế giới linh hồn. - Chúa vương Igormur nói và thở dài như thể một ký ức nào đó vừa trôi dạt trong ông. - Chúng ta phải đi gặp những linh hồn và sẽ phải đi một con đường rất dài trước khi có được hai thanh kiếm, và rồi chúng ta sẽ lại được thấy sức mạnh của hai vị chúa tể, sức mạnh đó sẽ giúp thế giới tươi sáng trở lại.

- Gì ạ?

Ka'nezai thốt lên đầy sững sờ, còn Joe thì đứng trơ như bức tượng gỗ, bàn tay từng bị sói cánh cắn bồng giật giật đau nhói.

- Đây là việc không thể thực hiện được, - Zalla ngập ngừng nói, - cháu nghe mọi người nói vậy.

- Ô! Đúng thế, việc này rất khó và chỉ có một người làm được thôi, nhưng ta sẽ không nói quá nhiều vào lúc này.

Bà Cartland cất giọng trầm ấm:

- Tôi có cảm giác mùa xuân đang trở lại, một niềm hy vọng mới đang đến xua tan sự lạnh giá và đẩy lùi bóng tối đang tràn lên những vùng đất phương Nam. Thật đáng tiếc kiến thức của tôi quá ít ỏi nên lúc này chúng không giúp được tôi, tôi không thể nói gì nhiều về thế giới của các linh hồn.

Chúa vương Igormur trầm tư suy ngẫm, nhưng ông không bắt mọi người phải chờ lâu. Khi ông tiếp tục câu chuyện, mái tóc ông tỏa sáng và đôi mắt chuyển sang màu xanh dương chứ không phải màu tím đậm.

- Chúa đá Zagglia bị tiêu diệt cùng với thế giới ma quỷ của hắn nhưng nỗi tang thương còn chưa chấm dứt. Biết bao người phụ nữ yếu đuối đã phải nhỏ những giọt nước mắt đau đớn khóc thương cho chồng, cha, anh trai và em trai của họ. Trong những tháng ngày đó, mùa xuân đến, đi rồi lại về nhưng cỏ cây vẫn héo tàn ử rũ, bầu trời không xanh mà xám xịt một màu, và một khi nước mắt còn rơi trên những mảnh đất sinh ra những con người gan dạ, sự sống sẽ biến mất không phải vì bị bóng tối đe dọa mà vì những người ở lại đã trải qua tận cùng của nỗi đau. Lúc đó Adil rất đau khổ vì không thể thỏa mong ước của những chiến binh đã nằm xuống. Họ đã hy sinh để mang sự tươi đẹp trở lại với cuộc sống, những mong hạnh phúc sẽ gõ cửa ngôi nhà của họ, thế nhưng linh

hồn họ không thể yên nghỉ dưới mồ khi những tiếng khóc nhớ thương vẫn vang lên trong đêm khuya thanh vắng. Thương Adil suốt ngày rầu rĩ, âu sầu Chúa tể Ánh Sáng Garathal đã dùng sức mạnh để tạo ra một thế giới riêng cho các linh hồn. Sống trong thế giới đó, hằng đêm các linh hồn có thể trở về trong giấc mơ của những người còn sống, trò chuyện và an ủi những người đang đau khổ vì sự ra đi của họ. Kể từ đó, bất kể ngày hay đêm, ở khắp mọi miền đất, tiếng nhạc lại rộn ràng ngân vang, vọng tới cả những nơi xa xôi, cây cối khoác lên mình màu xanh tươi mơn mớn và bầu trời tràn ngập nắng vàng.

- Hiện giờ hai thanh kiếm đang được canh giữ bởi linh hồn của các chiến binh phục vụ dưới quyền Chúa tể loài người ạ? Để vào được thế giới linh hồn, chúng ta phải bay qua con mắt nằm ngang và con mắt nằm dọc trong Vòm Xoáy Cung sao? - Giọng Joe vang lên đầy nghi vấn, những gì cậu vừa được nghe có vẻ hết sức hoang đường.

- Đúng vậy! Cứ thử ngẫm mà xem, đó chẳng phải là nơi lý tưởng nhất để cất giữ báu vật hay sao? - Vậy ai là người có thể vào được thế giới của các linh hồn?

Chúa vương Igormur làm như không nghe thấy câu hỏi của Joe, ông nhìn bà Cartland, nói:

- Bà Cartland, bà có thể cho gia đình Baker khởi hành sớm hơn dự định. Có thể là vài ba ngày tới.

“Tại sao không phải là ngay ngày mai?” Joe trầm nghĩ. Thực ra cậu có rất nhiều điều muốn hỏi, có ngồi cả đêm chắc cũng không hỏi hết, nhưng bà Cartland không cho phép bọn trẻ ở lại lâu, bà cương quyết bắt chúng về phòng ngủ, mặc cho chúng hết lời năn nỉ.

- Thưa chú! Cháu và Zalla muốn được đi cùng gia đình Joe.

Joe nhìn Ka'nezai, bạn cậu quả là dũng cảm khi dám đưa ra một đề nghị như vậy.

- Một lời đề nghị bất ngờ nhưng ta sẽ suy nghĩ về nó. - Chúa vương Igormur nói, mắt không nhìn Ka'nezai.

Nói là về phòng ngủ nhưng bọn trẻ đâu thể dễ dàng chợp mắt, bởi vì từ bây giờ cho tới lúc đi, chúng còn phải thấp thỏm chờ đợi quyết định của Chúa vương Igormur.

- Các cậu đoán xem Chúa vương Igormur sẽ quyết định thế nào về chuyện này? - Joe nói và ngáp một cái rõ dài.

- Vài ba ngày nữa là biết, đoán già đoán non làm gì cho mệt đầu! - Ka'nezai vừa nói vừa ngáp.

- Ka'nezai nói đúng đấy! Chúng mình đi ngủ thôi. - Zalla góp lời.
- Nhưng còn chuyện về thế giới linh hồn và hai thanh kiếm...
- Thôi nào Joe, tội này buồn ngủ quá rồi.

Ka'nezai cần nhàn, tiếp đó chỉ còn những tiếng thở đều đều vang lên và Joe dù chưa muốn ngủ cũng đành im lặng, cậu nằm suy nghĩ miên man nhưng chỉ một lúc sau đã ngáy khò khò rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Như thường lệ, sau khi kết thúc bữa sáng bọn trẻ sẽ ra sân tập cùng ông Ne'lin và ông Sa'lin. Joe nghĩ rằng một buổi tập vuốt mồ hôi sẽ giúp tinh thần cậu sáng khoái trở lại, chứ cứ ngồi nghĩ ngợi linh tinh thì hẳn đầu cậu sẽ nổ tung mất. Hăm hở với suy nghĩ đó, Joe cố ăn sáng thật nhanh, thế là cậu lại được nghe một "bài ca" của mẹ. Bà Ellen nói nếu cậu còn giữ thói quen ăn uống vội vàng, hấp tấp như vậy, bà sẽ...

Bà Ellen còn chưa nói hết câu thì bà Cartland đã bước vào phòng, vì vậy bà liền quên ngay những gì đang nói với Joe, nở nụ cười tươi đón bà phù thủy.

Tin tức bà Cartland đem tới thật tuyệt vời. Bà thông báo chuyến đi sẽ khởi hành sau ba ngày nữa, và Chúa vương Igormur đã đồng ý cho Zalla và Ka'nezai được đi cùng gia đình Baker. Tin vui đến khiến bọn trẻ reo hò âm ỉ, Ka'nezai nhảy cẫng lên vui sướng và ôm chặt lấy Zalla còn ông bà Baker thì nói cười rôm rả, lòng vui như mở hội. Kể từ lúc biết tin, bà Ellen nóng lòng muốn được bắt tay ngay vào công việc chuẩn bị cho chuyến đi. Mặc dù bà Cartland nói không nên mang nhiều đồ vì chuyến đi chỉ kéo dài vài ngày nhưng bà Ellen vẫn không chịu từ bỏ ý định. Ngay sau đó, ông bà Baker cùng nhau về phòng, ra tới cửa bà Ellen còn nói với lại:

- Học xong, mấy đứa phải chuẩn bị đồ ngay đấy!

- Chúa vương Igormur đang chờ mấy đứa ở phòng học. - Bà Cartland thông báo ngắn gọn.

Bọn trẻ ngạc nhiên, nhìn nhau khó hiểu. Nhận ra nỗi băn khoăn của tụi nhỏ, bà Cartland nói:

- Từ nay tới hôm đi các cháu không phải ra sân tập cùng hai người Suliutte nữa, những buổi bay cùng sói cánh cũng sẽ hoãn lại và thầy Dalin cũng đã chấp nhận cho mấy đứa nghỉ một thời gian. Trong ba ngày này, Chúa vương Igormur muốn bảo ban các cháu đôi điều.

Joe biết cậu không thể né tránh những buổi học cùng Chúa vương Igormur. Hơn ai hết, cậu hiểu rằng thành công sẽ đến nếu cậu không để những thất bại trước mắt làm lung lay ý chí.

Ba ngày ngắn ngủi tưởng chừng trôi qua rất nhanh nhưng hóa ra lại kéo dài vô tận vì những buổi học không đem lại kết quả như mong muốn của cả thầy và trò. Dù cố gắng thế nào Joe vẫn không thể làm cho quả cầu đen phát sáng, chỉ trừ một lần duy nhất khi trên mặt quả cầu hiện lên chút ánh sáng le lói nhưng rồi nó lại vụt tắt. Joe không thể tự đánh lừa bản thân bằng những câu an ủi đang vang lên trong đầu: “Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, rồi mình sẽ làm được...” Cậu đã tự nói câu này với mình hàng trăm lần nhưng bây giờ điều mà cậu lo sợ đã đến: cậu đang nản chí. Cảm giác bực bội dâng lên trong lòng khiến Joe không kiềm chế được bản thân khi Luke tỏ ý coi thường cậu, nếu không có Zalla can ngăn thì có lẽ Luke đã lãnh cả một quả đấm trời giáng vào mặt. Thực ra, những gì Luke làm được chẳng to tát đến mức có thể giúp nó vênh mặt với bạn bè, quả cầu đen của nó chỉ phát ra thứ ánh sáng mờ đục và yếu ớt nên Chúa vương Igormur đã phải nhiều lần đi xuống bảo ban nó, nhưng với bản tính ngạo nghễ và ương ngạnh, Luke luôn nghĩ mình là kẻ giỏi nhất.

- Cứ để Joe dạy cho nó một bài học. - Vì sợ Chúa vương Igormur nghe thấy nên Ka'nezai chỉ dám nói nhỏ với Zalla.

- Mình e là Chúa vương Igormur sẽ tống cổ tụi mình ra khỏi lớp học không phải vì sự yếu kém mà vì sự hung hăng của hai cậu. - Zalla thở dài, nói.

Sau buổi học, cả bọn cùng nhau ra ngoài đại sảnh, cuộc nói chuyện diễn ra không rôm rả như những lần trước vì ai cũng mang tâm trạng thất vọng. Luke đột nhiên yêu cầu được nói chuyện riêng với Joe, một ý nghĩ lập tức vụt qua trong đầu cậu: “Luke bị lú lẫn chẳng?” Thường thì họa hoằn lắm Luke mới nói đôi lời với Joe còn trò chuyện riêng thì chưa bao giờ.

- Chuyện gì đây? - Ka'nezai ngạc nhiên nói.

- Chúng ta đi trước, để hai cậu ấy nói chuyện với nhau.

Zalla nói nhưng Ka'nezai không chịu đi, có vẻ như cậu muốn trực tiếp nghe những điều Luke sắp thổ lộ.

- Thôi nào Ka'nezai, chúng ta về phòng chuẩn bị đồ, sớm ngày mai đi rồi. - Livia nháy mắt nói với Ka'nezai.

Ba ngày nay Ka'nezai không tập trung làm được việc gì ra hồn vì đầu óc cậu lúc nào cũng nghĩ về chuyến đi. Thế nên khi nghe Livia nói phải chuẩn bị đồ, cậu liền cuống quýt chạy về phòng, chẳng còn màng tới những điều Luke sắp tâm sự với Joe nữa.

Joe đợi Luke lên tiếng nhưng phải đến sau khi mọi người đã rời đi hết, Luke mới mở miệng. Vốn không lạ gì tính cách này của Luke nên Joe coi đó là chuyện bình thường.

- Mẹ cậu muốn chúng ta là bạn bè tốt. Bà đã nói với tôi như vậy. Luke nói.

- Tôi biết. - Joe không thấy sự thiện chí ở Luke khi nó nói ra những lời này.

- Nếu cậu muốn làm bạn với tôi, cậu phải nghe theo lời khuyên của tôi.

- Gì cơ? Sao tôi lại nghĩ cậu sẽ thay đổi cơ chứ! Nghe này: Đừng bao giờ ra điều kiện với tôi! - Joe bực bội nói. Từ trước tới nay chưa từng có ai nói chuyện với cậu kiểu này. Luke thật hờn hĩnh!

Joe toan cất bước thì Luke gọi giật lại:

- Khoan đã! Mà là gánh nặng cho tất cả mọi người, mà không thấy điều đó sao?

Luke mau chóng đổi giọng từ ngọt nhạt sang khinh bỉ nhưng Joe không thấy phiền lòng vì cậu đã quá quen với cung cách nói chuyện của Luke.

- Không thấy thì đã sao? - Joe quay đầu, nói. Giọng cậu đánh thếp.

- Nếu không có mà, bọn tao sẽ học được nhiều hơn. Chúa vương Igormur đã mất nhiều thời gian để chỉ bảo cho mà. Thật ra, Chúa vương đang tự lừa dối bản thân, ông sẽ không thể giúp được mà. Mà sẽ không bao giờ có được sức mạnh của người Ánh Sáng, mà sẽ mãi mãi chỉ là đứa trẻ tầm thường nhất trong số những kẻ tầm thường ở cái thế giới của mà.

- Mà đang quên mất giống nòi của mình đấy. - Joe hằm hè nói. - Mẹ mà là người Ánh Sáng nhưng thử hỏi mà đã làm được gì? Hôm nay Chúa vương Igormur nói gì với mà, mà quên rồi sao? “Phải cố gắng hơn nữa, Luke, nếu cháu không muốn mẹ cháu vì cháu mà xấu hổ.”

Luke tím tái mặt mà trước cách nhái giọng Chúa vương Igormur của Joe, nó đánh giọng nói:

- Cứ chờ xem! Tao có quyền hy vọng mình sẽ trở thành một người Ánh Sáng tài giỏi ít nhất thì mẹ tao cũng là người Ánh Sáng, trong huyết mạch của tao đang chảy dòng máu của người Ánh Sáng, còn bố mẹ mà...

- Im ngay, Luke, nếu mà muốn lành lặn...

- Thôi đi! Đừng có dọa tao. Mà thừa biết tao có thể làm gì mà. Nếu là một thằng biết nghĩ, mà phải biết hy sinh vì bạn bè, hai thằng bạn thân của mà vì mà mà chịu thiệt thòi đủ đường. Nếu không có mà ngáng trở, chúng nó sẽ còn tiến xa, còn học hỏi được nhiều điều hơn nữa. Hãy mau trở về mảnh đất của mà và đừng bao giờ trở lại đây!

Luke nói rồi quay gót bước đi, để lại Joe đứng chết trân tại chỗ. Dẫu biết những lời Luke nói không phải là sự thật nhưng sự ác ý Luke dành cho Joe đã phát huy tác dụng. Đầu Joe như muốn nổ tung. Dù ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng Joe vẫn cảm thấy những điều Luke nói không hoàn toàn vô lý.

Ka'nezai nằng nặc muốn tới phòng Luke sau khi nghe Joe kể lại cuộc nói chuyện vừa rồi.

- Luke nói cũng đúng...

- Đúng cái gì? Cậu đừng nghe Luke nói bậy. - Ka'nezai bực bội ngắt lời Joe.

- Hãy để mình nói chuyện với Luke. Cậu ấy sẽ phải thay đổi cách nghĩ. - Zalla trầm ngâm nói.

Đêm đó Joe không ngủ được. Trời vừa tờ mờ sáng, bà Ellen đã vào phòng đánh thức bọn trẻ. Joe trở dậy với cái đầu tỉnh táo lạ thường. Sau một đêm gần như thức trắng, cậu không nghĩ mình có thể dậy ngay sau tiếng gọi của mẹ. Và dù có lẩn tránh thế nào, cậu vẫn nghe thấy tiếng nói của Luke vang lên trong tâm tưởng. Những lời công kích cố ý của Luke giống như những mũi tên đen nhọn hoắt luôn rình mò đằng sau một tấm màn thép sáng loáng, khi thời cơ đến, chúng sẽ đâm xuyên qua tấm màn và cắm thẳng vào trái tim cậu. Bất giác, Joe nhìn qua khung cửa sổ. Ở bên ngoài, gió đang vờn qua những ngọn cây, lay động cảnh ửng vàng lấp lánh.

Bọn trẻ theo ông bà Baker ra ngoài đại sảnh. Không gian hoàn toàn im ắng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân và tiếng váy quét loạt soạt trên nền đá. Bà Cartland đang đứng chờ bên cánh cửa đôi bằng sứ kiên cố. Bà gật đầu mỉm cười với mọi người, hỏi chuyện từng đứa trẻ và dặn dò ông bà Baker những điều cần thiết.

- Chúc mọi người một chuyến đi vui vẻ và nhớ trở về vào ngày 25 tháng Mười một, tức là một tuần sau khi rời khỏi đây.

- Bà không thể đi cùng chúng cháu sao? - Bà Ellen năn nỉ.

- Ellen, chị đâu cần ta đi cùng. Không có ta chị sẽ được thoải mái quyết định mọi chuyện...

- Ôi bà Cartland, cháu có bao giờ nghĩ vậy.

- Ta hiểu chị. - Bà Cartland vỗ nhẹ lên vai bà Ellen, tỏ ý đang đùa.

- Arthur, anh phải thường xuyên để mắt tới mấy đứa nhỏ và phải nghiêm khắc với chúng. - Bà Cartland nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Joe và Zalla.

Hai đứa đứng im thin thít, chỉ có Ka'nezai, người duy nhất không dính dáng tới những chuyện trước đây mới dám nói cười thoải mái. Ngay cả Livia, đứa cháu cưng của bà Cartland cũng không dám nói nhiều vì sợ bị bà luận tội.

Mỗi đứa được giao nhiệm vụ xách hai chiếc túi vải xinh xắn do đích thân bà Ellen khâu vá từ cả tuần nay. Chúng khá là nặng và Joe đoán hai chiếc túi cậu đeo trên vai chủ yếu là đồ ăn do mẹ chuẩn bị.

Cánh cửa lớn được mở ra. Bà Cartland nhẹ nhàng rải bước trên những bậc thang bằng sứ để đón những tia nắng sớm mai mỏng mảnh. Bình minh vươn mình tỉnh thức, phủ trùm lên không gian một sắc vàng mờ ảo. Một chiếc Mặt Sừng Lăn đã đứng chờ sẵn trong sân, trong lúc bọn trẻ tíu tít để đồ lên xe, mặt trời tỏa nắng lên những tòa tháp của lâu đài.

- Phải luôn giữ con dao băng bên mình. - Bà Cartland dặn dò Joe.

Ngồi trên xe, mọi người bịn rịn chia tay bà. Bà Ellen vì xúc động nên không nói được nhiều, chỉ nắm chặt bàn tay bà Cartland, không chịu buông ra, cho tới khi bà Cartland phải thẳng thắn đề nghị:

- Nếu chị không muốn xa ta thì hãy ở lại cùng ta.

- Chúng cháu sẽ trở về sớm. - Bà Ellen vội nói.

Nhìn ra ngoài trời, Ka'nezai đột nhiên nhăn nhó.

- Cậu có chắc đóm sáng phía trước sẽ dẫn đường cho chúng ta không?

- Bảo bối trong tay mình, cậu lo gì. - Joe trấn an cậu bạn.